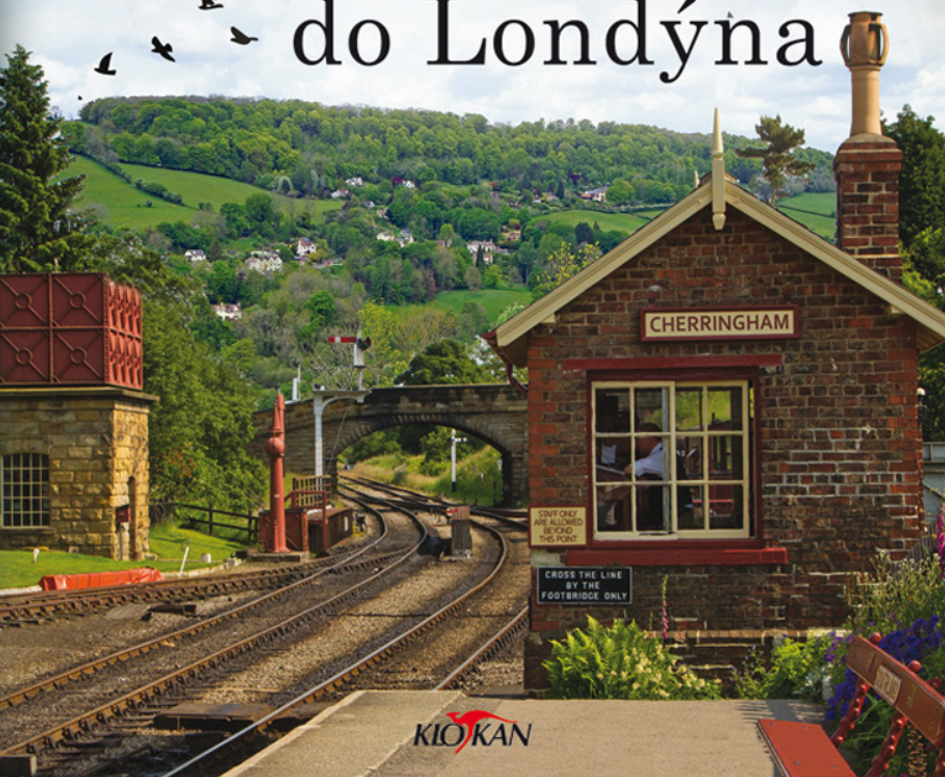

Matthew
Costello

Neil
Richards

VRAŽDY V CHERRINGHAMU

Poslední
vlak
do Londýna

edice
KLOKAN

Copyright © 2014 by Bastei Lübbe AG, Köln
Translation © Jan Mrlík, 2022
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu
CHERRINGHAM MYSTERIES –
LAST TRAIN TO LONDON
vydaného v roce 2014 nakladatelstvím Bastei Lübbe AG
přeložil Jan Mrlík
Redakční úprava Vlasta Kohoutová
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2022
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7633-872-2

Hlavní postavy

Jack Brennan je bývalý detektiv z newyorského oddělení vražd, kterému před nějakou dobou zemřela manželka. Odešel do výslužby a netoužil po ničem než po klidu a míru. Doufal, že obojí najde v poklidném anglickém městečku Cherringham. Zvolil si život na obytné lodi, s níž kotvil u břehu Temže kousek od městečka a těšil se ze samoty. Brzy však zjistil, že mu přece jen něco chybí – výzva v podobě řešení zločinů. A Cherringham mu kupodivu dokázal něco nabídnout i v tomto ohledu.

Sarah Edwardsová je webová designérka, která žila s manželem a dvěma dětmi v Londýně. Před časem však muž utekl se svou sexy americkou šéfkou a Sarah se rozpadl celý život. S dětmi se odstěhovala zpátky do zastrčeného Cherringhamu, odkud před lety odešla. Jenže maloměstská atmosféra ji začala znovu ničit – nikdy se tam nic nedělo. To si aspoň myslela do chvíle, kdy jí do života vstoupil Jack a všechno změnil, k lepšímu i k horšímu.

1.

Hluk uprostřed noci

Otto Brendl se s leknutím probudil. Do té chvíle snil. Zdálo se mu o velmi vzdáleném domově, který už dávno opustil. Teď ležel zcela bdělý a instinktivně pozvedl hlavu několik centimetrů nad polštář, aby lépe slyšel. Oči upíral do neproniknutelné tmy a pokoušel se v ní vyhledat povědomé tvary nábytku ve své ložnici.

Potil se.

Ze strachu? ptal se sám sebe.

Ne.

Je červenec – dokonce i tady v Anglii bývá v červenci horko.

Věděl ovšem, že to, co ho probudilo, nebylo letní vedro. Zdola z přízemí zaslechl nějaký šramot. Zaskřípání prkenné podlahy v kuchyni. Jedno uvolněné prkno mu sloužilo jako svého druhu malý poplašný systém – nikdy je neopravil.

A považoval to za velice rozumné. Po mnoho let tu žil sám a neustále se obával, že se k němu někdo vloupá, i když nikdy žádné drahé věci v domě neuchovával.

Pomalou vysunul nohy zpod příkrývky a spustil je na podlahu pokrytou kobercem.

Natáhl se po holi, kterou si pomáhal při chůzi, pevně se o ni opřel a vstal. Slyšitelně mu zavrzalo v kolennou. Jeho zrak pozvolna přivykal tmě, takže poznával důvěrně známé obrysy toaletního stolku a pootevřených dveří.

Ze stolku vzal svazek klíčů od domu. Pak prošel dveřmi ven z ložnice a bosky tiše řápal po koberci. Zůstal stát na podestě schodiště a pomaličku otáčel hlavou ze strany na stranu, jestli odněkud nedolehne další hluk. Zadržoval dech a soustředil se na zvuky vydávané domem, zda mezi nimi nezaslechne něco nezvyklého.

Nic podezřelého se však neozývalo. Jakoby odnikud přiletěl závan vzduchu a olízl mu jednu stranu krku – průvan. O tom se nedalo vůbec pochybovat. Musí být otevřené okno. Nebo dveře.

Dole v přízemí.

Takže někdo se pokoušel dostat se do domu. Není vyloučeno, že *ti vetřelci jsou ještě uvnitř*.

Pokud jsou to lupiči, čekalo by je jenom zklamání. Nenašli by žádné stříbro ani zlato – ačkoli pokud šlo o jeho živnost, vlastnil v městečku malé klenotnictví. Byl už dost starý, ale určitě ne hloupý. V malém domku neschoval žádné cennosti – tedy alespoň ne cennosti v běžném slova smyslu. Neměl tu nic, co by mohlo přilákat pozornost průměrného zloděje.

Našly by se tu ovšem věci, které lupič mohl sebrat víceméně náhodou, aniž by si uvědomoval, jaký význam mají ty předměty pro Ottu.

Věci, jež měly – jak to říct? – *sentimentální* hodnotu. Kdyby je lupič sebral, hodil do vaku a nazítří je vyměnil za pár liber v nějakém vetešnictví v odlehlé uličce, nepomohl by si.

Ale on by jejich ztrátu hořce oplakal.

Zamířil ke schodům, protože ho náhle ovládlo odhodlání nedopustit, aby ten, kdo je dole, tyhle předměty odnesl. Zmocnila se ho spravedlivá zlost.

„Kdo je tam?“ vykřikl a zvuk jeho hlasu se vytratil v prázdném domě. „Už jsem volal policii, je na cestě.“

Pevně sevřel ruku na lety ohlazeném zábradlí a sestupoval po schodech tak rychle, jak jen dokázal, a ve tmě holí oťukával každý schod.

„Vím, že jste tam dole,“ zavolal znovu, když došlápl na dřevěnou podlahu v chodbičce.

Rukou tápal po vypínači. Překlopil páčku a skoro sebou trhl, jak ho zaskočila náhlá oslepující záře, protože očekával nějaký divoký útok...

V chodbičce však nikdo nebyl.

Opět se zaposlouchal do ticha. Pořád cítil průvan, ale žádný podezřelý zvuk se neozýval.

Tiše došel do kuchyně a tam také rozsvítil. Zadní vchod byl dokořán.

Někdo rozhodně vlezl do domu.

Že by ten chmaták pořád ještě neodešel?

Otto si byl jistý, že než šel spát, všechno důkladně pozamykal. Dělal to pravidelně každý večer po celých těch čtyřiaadvacet let, co žil v Cherringhamu, jako by ho řídil hodinový stroj. *Nu, taky jsem klenotník, tak co jiného by se dalo čekat?* pomyslel si.

Avšak někdo – a musel to být člověk opravdu zručný, protože na dveřích měl velice kvalitní zámky – přesto vklouzl do domu, zatímco on spal. Proč? Musí jít zkontrolovat svá *děťátka*.

Opatrně zavřel zadní dveře a teprve potom se otočil a zamířil zpátky k chodbě.

„Jestli jste v domě,“ zavolal znovu, „tak ještě máte čas utéct, než přijede policie, a už o tom nebudeme mluvit.“

Tyhle věci vykládal nejen proto, aby vetřelce vylekal, ale také aby si sám dodal kuráže.

Na konci chodbičky se nacházel vchod do obývacího pokoje. Rozsvítil v něm a rozhlédl se po místnosti. Uklizená a bez poskvrnky, jako obvykle. Nic se neztratilo – dokonce ani sklenice s librovými mincemi, v níž si schoval drobné do parkovacího automatu v městečku. Pak se vydal k nejdůležitějšímu prostoru v domě, jímž byla malá komora.

Vzal za kliku – dveře zůstaly zamčené, a to bylo dobré znamení.

Začal se probírat svazkem klíčů od domu, aby našel ten pravý. Zasunul ho do zámku a odemkl.

Rozsvítil světlo v komoře, pořád připravený na nejhorší.

A pak se mu vydral z úst hluboký úlevný vzdech.

Na policích spočívaly ve skříňkách vyložených same-tem jeho loutky: upíraly na něho nehybná skleněná očka a pestré barvy jejich kostýmů v silném elektrickém světle jasně zářily. Leželi tu jeho Kašpárek, Petruška, také úžasný král a královna, které vyrobili v dílně Kersa.

Jeho děťátka jsou v bezpečí.

Ten, kdo se mu vloupal do domu, zjevně neměl o loutky žádný zájem. Jeho vzácný soubor, který dlouhá léta sbíral na trzích a aukcích po celé Evropě, měl nyní hodnotu zřejmě několika tisíc liber – to ovšem mohl vědět jenom odborník. Ba ne, lupič, který vnikl do jeho domu, sem jistě přišel hledat zlato a zklamaný odešel s prázdnýma rukama.

Prohlédl ještě zbytek komory – opět všechno uklizené a čisté, jak to po sobě pokaždé zanechával: pracovní stůl, štučky látek, nástroje, napůl dokončené loutky, malé divadélko složené z několika panelů připravené na zítřek. Všechno v pořádku.

Avšak starý proutěný koš postavený na podlaze stál našikmo.

Že by ho takhle nechal sám? To určitě ne. Poklekl ke koši a pomaličku zvedal víko. Naráz se ho zmocnila úzkost. Ale zjistil, že neměl důvod se strachovat. V záhybech pestře pruhované závěsoviny leželi jako v hnízdě jeho staří přátelé, tak jak měli být.

„Moje krásky,“ zašeptal a vztáhl ruku, aby je pohladil konečky prstů.

Ležel zde rudolící a ušklebený pan Punch s ohavným velkým nosem. A také Judy, těžce zkoušená osudem a předčasně zestárlá. Policajt s věčně otevřenou hubou. Zelený krokodýl s vyceněnými zuby a vedle něho párky, které k němu patřily. Pendrek. Dítě. Kat.

A čert s dlouhými špičáky, rohy a vidlemi – ten spolehlivě při každém představení vyvolal u malých diváků ustrašený kvikot, přestože seděli matkám na klíně.

„Já vím, vím – je noc, že?“ řekl a zavřel víko koše. „A čeká nás perný den. Jen jsem se chtěl ujistit, že jste v pořádku a v bezpečí.“

Vstal, zhasl v komoře světlo, zavřel dveře a zamkl je. Pak ještě jednou prošel celý domek, aby se ujistil, že se někde ve stinném koutě neschovává lupič. Nakonec Otto pozhasínal všechna světla. Vrátil se nahoru do ložnice a znovu ulehl do postele.

Musí se zkusit ještě trochu prospat, protože ráno bude brzy vstávat.

Pořád ho však trápil neklid. Někdo přece *vlezl* do domku, honilo se mu hlavou. V duchu se podívoval, jak mohl vetřelec zvládnout všechny zámky. Co asi v domě hledal? A proč potom vůbec nic neodnesl? Nevzal ani tu sklenici s drobnými. To byla opravdu záhada a Otto Brendl neměl záhady rád.

Ani tehdy, ani teď.

Nicméně všechno je v pořádku, do svítání ještě zbývá několik hodin a čeká ho velký den.

Venku v zahradě plné vůní se skrýval muž. Vyčkal, dokud se nezhaslo i v ložnici, a potom zamířil ven a dával pozor, aby se držel pokud možno ve stínu. Tiše přešel přes trávník a zamířil pryč od domu.

V měkkém měsíčním světle viděl, že za sebou ve vlhké trávě nechává výmluvné tmavé šlápoty.

V tom není žádný problém, než ten staroch ráno vstane, stopy se dávno vytratí, pomyslel si.

Všechno šlo zatím dobře. V domě nebyl žádný pes. Podařilo se mu projít tak, že se ani nerozsvítila bezpečnostní světla.

Zámky povolily díky nástrojům, které si přinesl s sebou. Stařík se probudil teprve potom, co už stihl zařídit věc, kvůli které sem přišel. A splnil svůj úkol tak, jak nejlépe byl schopen.

Postaral se o tu věc. *Ano...*

Teď jenom musí vyčkat, dokud se celý zmatek neuklidní – a zmatek zanedlouho nastane, o tom v nejmenším nepochyboval.

Pak po sobě ještě všechno uklidí a vrátí se domů a nikdo nic nezjistí. Jeho dlouhá cesta bude u konce.

Obrátil se k domku zády, přešel drátěný plot a podél zoraného pole zamířil vzhůru do kopce, na jehož vršku se rozprostíral nevelký hájek.

Noc byla tichá jako hrob.

V hájku vylovil zpod hromady suchého listí starý sportovní vak, z něho vytáhl spací pytel a pohodlně se uložil. Může spát až do rozbřesku. Tady ho nikdo neuvidí.

Naopak on sám z místa, kde nocoval, měl výhled daleko do kraje pod sebou.

Dole v domku toho staříka byl klid. Za ním se táhlo ploché údolí s poli, které se zdálo v měsíčním světle jako zahalené do lehké mlhy. Rozlišil stříbřitou stužku Temže, jež se v meandrech vinula mezi lukami, a na ní tenkou linii lodí, které stály vyvázané u břehu.

Po jedné straně řeky leželo městečko – pravé anglické maloměsto – Cherringham, jehož obyvatelé vospávali. Přitáhl si horní lem spacího pytle k bradě a pak i on usnul.

2.

Atrakce pro letní slavnost

„Dobře. Jaký má smysl získat jako výhru kokosový ořech?“ zeptal se Jack. „Totiž kromě toho, že se z něho dá připravit Piña Colada?“

Sarah ukázala k okraji cílové zídky, na niž se mělo házet dřevěnými koulemi, a Jack poslušně položil bedničku kokosových ořechů na vršek několika jiných.

„Patří to k tradici, Jacku,“ odpověděla. „Zrovna jako vaši krocani na Den díkůvzdání nebo velikonoční průvody. My tady zase děláme tohle.“

Jack naklonil hlavu na stranu a zatvářil se velice skepticky.

„No tak tomu uvěřím, až to uvidím.“

„Jen dej na mě,“ domlouvala mu Sarah. „Danieli, přines ty obruče a ukaž Jackovi, jak se mají připravit, ano?“

Dívala se na svého syna – který už platil za ostříleného veterána, protože měl dvouletou zkušenost s účastí na letní slavnosti cherringhamské základní školy – odcházejícího s Jackem k jejich autu, aby odtud přinesli těžké kovové obruče a palici.

Tahle slavnost byla každým rokem spojena s velmi hektickými přípravami, a přece patřila ke dnům, které měla Sarah z celého roku nejraději: městečko se naladilo do nejpřívětivější atmosféry a ona se cítila opravdově šťastná, že utekla z Londýna zpátky k pravému venkovskému životu.

Sama se v tom nějak nevyznala, ba ani si nevzpomínala, kdy – a už to bylo několik let – jí svěřili organizaci soutěže v hodu na cíl představovaný kokosovými ořechy, ale od té doby se nějak automaticky předpokládalo, že to bude právě ona, kdo se o tuhle atrakci postará.

Další projev zdejších tradic, pomyslela si.

Loni jí ještě pomáhala i dcera Chloe – jenže letos dospěla do věku, kdy nějaká slavnost základní školy u ní poklesla do kategorie předpotopních nudných zábav. Naopak Sarah si celý zvláštní den báječně užívala. Vůně čerstvě posekaného trávníku, čínorodý chvat rodičů i učitelů, kteří se snažili do začátku slavnosti stihnout zařídit všechno potřebné, vzrušení dětí, kterým chválabohu končil školní rok a čekal je báječný čas letních prázdnin...

„Myslela jsem, že bychom letos mohli chtít za lístek na každou atrakci dvě libry, co myslíte, Sarah?“ ozval se jí za zády hlas, který okamžitě poznala. „Naléhavě potřebujeme nějaké peníze!“

Sarah se otočila. Za ní stála ředitelka školy paní Harperová a tvářila se nerozhodně. Všechny děti ji milovaly, jenže paní Harperová byla zoufale roztěkaná. Jako by jí vrátili v čase do dob, kdy učitelské nadšení platilo za nepoměrně důležitější kantorskou kvalitu než organizátorské schopnosti.

„Nebo je to příliš moc? Ano, asi je to mnoho. Tak libru? Nebo libru padesát? Co myslíte vy?“ ptala se ředitelka.